

gaaet over til at blive saa godt som en Eneret, er man altid gaaet ud fra, at dette Fiskeri nu skulde være frit for den almindelige Fiskerbefolkning. At der ved en Afløsning fra Statens Side skulde skænkes Grundejerne en særlig Ret til dette Fiskeri, tror jeg ikke, nogen her har tænkt sig og heller ikke ovre i den paagældende Egn. Det var vel heller ikke Folketingets Mening, da det for nogle Aar siden gav en Bevilling til Afløsning af denne Fiskeret, at Grundejerne ved det paagældende Vandareal skulde faa en Særret til at drive Fiskeri. Imidlertid bestemmer dette Lovforslag, at Grænsen mellem Fjorden og Gudenaas skal sættes ved Sønderbro, og at Strækningen neden for Sønderbro skal være offentligt Fiskevand, medens Strækningen oven for Sønderbro skal falde ind under Ferskvandsfiskerilovens Bestemmelser, saaledes at Grundejerne paa det nævnte Vandareal faa Fiskeret indtil midtstrøms, enhver ud for sin Grund. Det var dette, det for Udvalget i Fjor var særlig vanskeligt at opnaa Overenskomst om, idet en Del af Udvalgets Medlemmer — og jeg slutter mig til denne Betragtning — mente, at naar Staten har afløst denne Særret, som nu er Statens Ejendom, vilde der ikke være god Mening i at skænke denne Ret til private, men det derimod absolut vilde være rigtigt, at dette Farvand gik over til at blive offentligt Fiskevand. Jeg anser dette for noget saa selvfølgeligt, at jeg ikke kan tænke mig, at Folketinget vil indtage et andet Standpunkt. Der har gentagne Gange været rettet Henvendelse til Folketinget om Afløsning af denne Særret, som Fiskegaarden havde. I 1893 — 94 blev der rettet en Forespørgsel til til den højtærede Indenrigsminister om denne Sag, og det ærede Medlem for Æbeltoft var Ordfører for denne Forespørgsel. Ved at gennemblæse det ærede Medlems Udtalelser kan jeg ikke komme til anden Opfattelse, end at man den Gang ikke mente, at naar en saadan Afløsning skulde finde Sted, skulde det være til Gunst for Grundejerne. Den daværende Indenrigsminister, den nuværende højtærede Konseilspræsident udtalte i sit Svar paa Forespørgslen, at naar en saadan Afløsning fandt Sted, vilde Grundejerne oven for Fiskegaarden faa en langt bedre Fiskeret. Ministeren nævnedes udtrykkelig Grundejerne oven for Fiskegaarden. Der var den Gang ikke Tale om, at der kunde findes Grundejere neden for Fiskegaarden. Der har været nedsat forskellige Kommissioner i denne Sag. Der blev ved Indenrigs-

ministeriets Resolution af 2den Februar 1884 nedsat en Kommission, som afgav sin Betænkning den 25de September samme Aar. I denne Betænkning, som meget udførlig behandler Fiskeforholdene i Randersfjord og Gudenaas, staar der blandt andet om det nævnte Stykke, Strækningen indtil Sønderbro — Kommissionen behandler udførlig Fiskeriet, hvad der fiskes, og hvem der fisker paa de forskellige Steder af Fjorden og Aaen — at Fiskeriet drives fra Randers og ogsaa fra Romalt og Uggelhusene. Det vil altsaa sige, at dette Vandareal opfattes som et offentligt Fiskevand, idet der slet ikke er nævnt noget om, at det skulde være et Vand, hvor Grundejerne havde en særlig Ret. Jeg har kun ønsket at bede det høje Ting om at tage det her omhandlede Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse, saaledes at vi ikke ved Bestemmelse om Afløsning komme til at forurette den store Fiskerbefolkning derovre ved at give Ret til enkelte private, hvad jeg ikke tror, var Meningen med den Bevilling, som blev given for to Aar siden til Afløsning af den omtalte Eneret. Det andet Punkt i Loven, som jeg ønsker at omtale, er Spørgsmaalet om Fredningen. Forslaget fremtræder som et Fredningsforslag, det hedder: „Forslag til Lov om Fredning af Laks og Ørred i Randers Fjord og Gudenaas m. m.“. Naar man giver en saadan Lov, bør der ogsaa gøres andre Hensyn gældende end Fredningshensyn. Man maa ogsaa tage Hensyn til Fiskerne ved Randers Fjord, man maa ikke alene tage Hensyn til, hvordan man opnaar den bedste Fredning, men ogsaa til, hvordan Fiskerbefolkningen skal leve af dette Fiskeri. I Kommissionsbetænkningen fra 1884 oplyses der, at ca. 3,000 Mennesker enten helt eller delvist leve af dette Fiskeri. Hvis man kun tog Hensyn til, hvordan man bedst kunde frede, og ikke til, hvor meget eller hvor lidt Indskrænkning i sit Erhverv denne Fiskerbefolkning kan være tjent med, vilde man se lidt forkert paa Sagen. Man maa ikke glemme Fiskerne for at frede Fiskene. Naar man i denne Lov skelner mellem Saltvand og Ferskvand, kunde man ogsaa benytte de Bestemmelser, vi i denne Henseende have i Lovgivningen om Saltvands- og Ferskvandsfiskeri her i Landet, saaledes at Fjorden op til Sønderbro regnedes under Saltvands- og Aaen under Ferskvandslovgivningen. Jeg kan ikke indse, hvorfor man træffer langt skarpere Bestemmelser om dette Fiskevand end ellers almindeligt. Med Hensyn til Fredning af Laks og Ør-